



ת"פ 26645/03/22 - מדינת ישראל נגד פנחס כהן

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 26645-03-22 מדינת ישראל נ' כהן (עציר)

לפני כבוד השופט אברהם רובין

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

פנחס כהן

הנאשם

הכרעת דין משלימה

1. ביום 7.7.22 הוצג הסדר טיעון בעניינו של הנאשם, במסגרתו הוסכם כי הנאשם יודה בעובדות כתב אישום מתוקן, אשר ייחס לו מספר עבירות. לעניין אחת העבירות שיוחסה לו - עבירה של חבלה בכוונה מחמירה - הוסכם כי: **"בהתבסס על העובדות המוסכמות והראיות שיוגשו, כל צד יטען לעניין סעיף העבירה. המאשימה תטען כי יש להרשיע את הנאשם בהתאם לכתב האישום בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן - "החוק"), והנאשם יטען כי העובדות בהן הורשע הנאשם אינן מבססות עבירה לפי סעיף 329(א)(1) וכי יש להרשיעו בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות לפי סעיפים 333 + 335(א)(1) לחוק"** (ראו- הודעת הצדדים על הסדר הטיעון). בהמשך לכך הודה הנאשם בעובדות כתב האישום המתוקן וניתנה בעניינו "הכרעת דין חלקית", בגדרה הוא הורשע בביצוע עבירות של תקיפת קטין הגורמת חבלה של ממש, תקיפה סתם והחזקת סכין. בהכרעת הדין החלקית נקבע, כי יוגש תיק מוצגים מוסכם וכי יתקיים דיון נוסף לצורך שמיעת טענות הצדדים לעניין העבירה של חבלה בכוונה מחמירה. בסופו של דבר לבקשת הצדדים הוגשו טיעוניהם בכתב.

2. בטרם נעמוד על טענות הצדדים נסקור להלן, בקצרה, את עובדות כתב האישום המתוקן בהן הודה הנאשם.

על פי האמור בכתב האישום המתוקן, ביום 28.2.22 נסע בנו הקטין של הנאשם (להלן - "הבן"), יליד 2009, באוטובוס. במהלך הנסיעה החל דין ודברים בין הבן לבין קטין אחר (להלן - "המתלונן"), יליד 2005, אשר כלל גידופים. בשלב מסוים הגיע האוטובוס לתחנה ליד בית ספר והשניים ירדו מהאוטובוס. בנו של הנאשם התקשר אליו, והנאשם ביקש לדבר עם המתלונן. הנאשם דיבר עם המתלונן, שאל אותו היכן הוא נמצא וביקש ממנו להמתין לו שם. הבן והמתלונן המתווכח בסמוך לפתח בית הספר, שם נמשכו חילופי הדברים והגידופים ביניהם. במהלך חילופי הדברים אמר בנו של הנאשם למתלונן: **"תהיה גבר עוד כמה דקות כשאבא שלי יגיע"**. מספר דקות לאחר מכן הגיע הנאשם

עמוד 1



למקום כשהוא מצויד במברג שאורכו לפחות 7 ס"מ, המשמש אותו לצרכי עבודתו. באותה עת הגיע למקום גם קטין נוסף (להלן - **"המתלון הנוסף"**), יליד 2006, חברו של המתלון. הנאשם החל לצעוק: **"מי הגנגסטר שרב עם הבן שלי"**, ומשהשיב לו המתלון היכה אותו הנאשם באגרופ באזור הפנים. כתוצאה מכך נפל המתלון לרצפה. המתלון הנוסף ניסה לסייע למתלון ולהרחיק את הנאשם ממנו, תוך שהוא אמר לנאשם: **"מה אתה עושה, זה ילד בן 15 ואתה בן 40"**. בתגובה צעק הנאשם על המתלון הנוסף: **"אתה יודע מי אני בכלל?"**, והחל להלום בו באגרופים בפניו, תוך כדי שהמתלון הנוסף והמתלון מתגוננים באמצעות אגרופים ודחיפות. כתוצאה מהאמור נקרעה חולצתו של הנאשם. במהלך המאבק היכה הנאשם את המתלון הנוסף בצווארו וגרם לו לשריטה. לאחר מכן הוציא הנאשם מכיסו את המברג האמור לעיל, ודקר באמצעותו את המתלון הנוסף בלחיו. המתלון הנוסף נכנס לבית הספר ואילו הנאשם ובנו נמלטו מהמקום. כתוצאה ממעשהו של הנאשם חדר חלק מהמברג, באורך של 7 ס"מ, ללחיו של המתלון הנוסף, כאשר רובו חדר לתוך הלסת של המתלון הנוסף, עד שהגיע לבסוף למרחק של מילימטרים בודדים מעורק ראשי. המתלון הנוסף פונה לבית החולים שם בהרדמה מלאה הוא עבר ניתוח לשם הוצאת המברג, ולתפירת החור שנוצר בלסתו. בהמשך לכך המתלון הנוסף נדרש להליך שיקום של פיו בשל חוסר יכולתו לפתוח אותו פתיחה מלאה. כן נזקק המתלון הנוסף לטיפול נפשי. להשלמת התמונה יצוין, כי לאחר שהנאשם ברח ממקום האירוע עשתה המשטרה מאמצים לאתרו כדי להביאו לחקירה, אולם הנאשם נמלט ורק מקץ 5 ימים הוא נעצר בעת ששהה מחוץ לעיר.

עד כאן עובדות כתב האישום בהן הודה הנאשם.

3. ב"כ הנאשם טען כי לא ניתן להרשיע את הנאשם בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה כיוון שלא הוכחה הכוונה המיוחדת הנדרשת לשם הרשעה בעבירה זו. לטענת ב"כ הנאשם נסיבות המקרה מלמדות כי לא התגבשה אצל הנאשם כוונה כאמור.

כמו כן טען ב"כ הנאשם, כי קיימת חוסר אחידות ביישום מדיניות המאשימה בנוגע להעמדה לדין בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה. בהקשר זה הפנה ב"כ הנאשם לכתבי אישום שונים שבהם יוחסו בנסיבות דומות או אף חמורות יותר מעניינו של הנאשם, עבירות שלא לפי סעיף 329 לחוק.

4. המאשימה טענה כי חלות בעניינו של הנאשם הלכת הצפיות וחזקת הכוונה, וכי גם ללא יישום של הלכות אלו מלמדות נסיבות המקרה כי התגבשה אצל הנאשם כוונה לגרום למתלון הנוסף חבלה חמורה.

5. לאחר שנתתי דעתי לטענות הצדדים, ולאחר שעיינתי בחומר שהוגש, הגעתי למסקנה לפיה יש להרשיע את הנאשם בביצוע עבירה של חבלה בכוונה מחמירה.

נקודת המוצא לדיונו היא הוראת סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין אשר קובעת כך:

**"(א) העושה אחת מאלה בכוונה להטיל באדם נכות או מום, או לגרום לו חבלה חמורה... דינו מאסר עשרים שנים;
(1) פוצע אדם או גורם לו חבלה חמורה שלא כדין."**



המונח "חבלה חמורה" מוגדר בסעיף 34 כד לחוק העונשין, והוא כולל: **"חבלה מסוכנת, או (חבלה) הפוגעת או עלולה לפגוע קשות או לתמיד בבריאות הנחבל או בנוחותו, או המגיעה כדי מום קבע או כדי פגיעה קבע או פגיעה קשה באחד האיברים, הקרומים או החושים החיצוניים או הפנימיים"**.

במקרה דנא, עולה מעובדות כתב האישום כי הנאשם גרם למתלונן הנוסף חבלה חמורה או לפחות פגיעה, וזאת שלא כדין. על כן מתקיימים יסודות החלופה המנויה בסעיף קטן (א)(1) של סעיף 329 לחוק. ב"כ הנאשם טען כי אין בכתב האישום טענה למום תמידי שנגרם למתלונן הנוסף, ולפיכך לא ניתן להרשיע את הנאשם בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה. דין טענה זו להידחות, כיוון שכאמור לעיל לפי הגדרת המונח "חבלה חמורה" די בחבלה העלולה לפגוע קשות בבריאות הנחבל או בנוחותו כדי לענות על ההגדרה.

בנוגע ליסוד הנפשי של הכוונה המיוחדת הנדרש לשם הרשעה בעבירה לפי סעיף 329 לחוק נפסק כי:

"לשם הוכחתה של כוונה מיוחדת, נזקק בית המשפט לחזקת הכוונה וכפי שנקבע "מאחר שמדובר ביסוד סובייקטיבי מובהק, הרי שכוונה זו נלמדת בדרך כלל ממעשה התקיפה עצמו, באמצעות 'חזקת הכוונה' (או 'הנחת הכוונה'), שהיא כידוע חזקה ראייתית-עובדתית לפיה אדם מתכוון, על דרך הכלל, לתוצאות הטבעיות של מעשיו..."
(ע"פ 3799/14 אבו שנב נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (17.8.2015)).

"חזקה זו מבוססת על ניסיון החיים. היא אינה חזקה חלוטה, ודי בכך שהנאשם עורר ספק סביר בראיות המקימות את החזקה... לעיתים די בהצטברותם של מאפיינים אובייקטיבים אחדים, כגון חדות החפץ ששימש לגרימת החבלה ומיקום החבלה בגוף הקורבן כדי להסיק על כוונת הנאשם לגרום חבלה חמורה. במקרים אלה, יקבע שמתקיימת בנאשם דרישת הכוונה המיוחדת, אלא אם עלה בידו להציג ראיות הסותרות את החלת החזקה בעניינו" (ע"פ 3052/10 זועבי נ' מדינת ישראל, פסקה 9; ההדגשות הוספו - ג.ק (5.9.2011))."

(ע"פ 1398/19 פלוני נ' מדינת ישראל (20.10.20)).

בעניינו דקר הנאשם את המתלונן הנוסף באמצעות חפץ מתכתי חד למדי - מברג. הדקירה הייתה באזור גוף רגיש ביותר - פניו של המתלונן הנוסף. עוצמת הדקירה הייתה משמעותית, ולראייה שהמברג חדר לפיו של המתלונן הנוסף וננעץ בלסתו. זאת ועוד, מבחינת השתלשלות האירוע הדקירה היוותה הסלמה באמצעים בהם נקט הנאשם, אשר עד לדקירה הסתפק בתקיפת המתלוננים בידיו ללא שימוש בחפץ כלשהו. כל אלו מלמדים לטעמי על כך שהתקיים בנאשם היסוד הנפשי של הכוונה המיוחדת הנדרשת לצורך הרשעה בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה. לחלופין, ולמעלה מן הצורך, אני סבור כי העובדות האמורות מלמדות על כך שהתוצאה שאירעה בפועל - החבלה החמורה - היא תוצאה טבעית של מעשהו של הנאשם ומכאן שחלה בעניינו של הנאשם חזקת הכוונה, שדי בה כדי להרשיעו בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה.

בסעיף 7 לטיעוניו טען ב"כ הנאשם לשרשרת עובדות המלמדות לשיטתו על העדר כוונה מוקדמת של הנאשם לגרום חבלה חמורה למתלונן הנוסף (ראו - סעיפים 7 א עד ז לטיעוני הנאשם). לענין זה יאמר כי גם אניח לטובת הנאשם שמלכתחילה לא קיננה בו אותה כוונה מיוחדת, הרי שאין בכך כדי להוות סוף פסוק, שכן השאלה היא האם התגבש היסוד הנפשי הנדרש בעת ביצוע היסוד העובדתי של העבירה. טענתו של ב"כ הנאשם לפיה העובדה שבתחילה תקף



הנאשם את המתלונן הנוסף באמצעות ידיו וללא שימוש במברג, אינה יכולה לסייע לנאשם אלא, כאמור לעיל, היא מלמדת שבשלב מסווי החליט הנאשם להסלים את האמצעים בהם הוא עשה שימוש, דבר שמתיישב היטב עם הטענה לפיה התגבשה בליבו הכוונה המיוחדת לפגוע במתלונן הנוסף.

העובדה שהנאשם דקר את המתלונן הנוסף דקירה בודדת איננה יכולה להכריע את הכף, זאת לנוכח מהות החפץ בו עשה הנאשם שימוש, לנוכח הפגיעה באזור רגיש בגופו של המתלונן הנוסף, ולנוכח עוצמת הדקירה. העובדה לפיה הנאשם נמלט מהמקום מיד אחרי הדקירה גם היא כמובן לא שוללת את הכוונה המיוחדת שלוותה את מעשהו של הנאשם.

אשר על כן, ובהינתן הזהירות הראויה שבה יש לנקוט ביישום חזקת הכוונה, אני סבור כי במקרה שלפניי הוכחה הכוונה המיוחדת הנדרשת לשם הרשעת הנאשם בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה.

6. אשר לטענת הנאשם בנוגע לאי האחידות ביישום מדיניות המאשימה בהעמדה לדין בעבירה של חבלה בכוונה חמורה - טענה זו איננה משכנעת. ב"כ הנאשם אכן הפנה למספר מקרים שלטענתו תומכים בטענתו, אלא שהוא לא הסביר במה סוטה העמדתו לדין של הנאשם שלפניי בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה, ממדיניות המאשימה אשר באה לידי ביטוי בהנחיית המשנה לפרקליט המדינה שצורפה לטיעוני ב"כ הנאשם. למאשימה נתון שיקול דעת רחב, אם כי לא בלתי מוגבל, בבחירת סעיפי האישום, וכתבי האישום אליהם הפנה ב"כ הנאשם רק מבטאים את השימוש שעושה המאשימה בשיקול הדעת הנתון לה. לא שוכנעתי כי במקרה דנא נפל פגם בשיקול דעת זה המצדיק את התערבות בית המשפט.

7. אשר על כן אני מרשיע את הנאשם בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה - עבירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין.

ניתנה היום, ד' טבת תשפ"ג, 28 דצמבר 2022, במעמד הצדדים